

[Villemoes.]

Mand, men deraf blev kun 2 979 forhyret gennem autoriserede Kontorer — der er for øvrigt nu kun et autoriseret Forhyringskontor her i Byen —, altsaa ikke en Gang en Fjerdedel, hvorimod over tre Fjerdedele af Forhyringerne foregik gennem Rederiernes egne Forhyringsafdelinger. De Forhyringer, der i det Aar blev foretaget paa det autoriserede Forhyringskontor, var med andre Ord ikke en Gang 10 pr. Dag eller 1 pr. Time, saa Kontorpersonalet kan ikke tænkes at blive overbebyrdet med Arbejde. Jeg synes under disse Omstændigheder ikke, der er megen Grund til Oprettelsen af et saadant Kontor. I det forløbne Aar, 1932, har Tallene stillet sig lige saadan: en Fjerdedel gennem det autoriserede Forhyringskontor, 3 082, mod 10 975 paa Rederiernes egne Kontorer. Altsaa det samme Forhold: en Fjerdedel paa den ene Side og tre Fjerdedele paa den anden Side. Inkluderet i disse Tal er yderligere de mange Ommønstringer; hvis de trækkes fra, bliver Tallene endnu mindre.

Jeg kan derfor ikke paa nærværende Tidspunkt tilsige min eller mit Partis Støtte til Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag. Det maa i denne Forbindelse erindres — det beder jeg meget om, at man vil lægge Mærke til —, at i Henhold til den Ordning, vi har, skal dette Forhold kontrolleres i enhver Retning. Jeg tror, der vil være meget ringe Mulighed for Udskejelser paa dette Omraade.

I Lovforslagets § 4 staar der, at uanset Bestemmelserne i Lovforslagets § 1 skal det i Fremtiden staa enhver Reder eller Skibsfører frit for at faa tilvejebragt Mandskab til sit Skib. Det kan han altsaa ogsaa ifølge dette Lovforslag gøre udenom saadanne Kontorer. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at der kan blive ret meget at bestille for disse Kontorer, og at noget større Savn vil blive afhjulpet ved Gennemførelsen af Lovforslaget. Men naar det er Tilfældet, indser jeg ikke Nødvendigheden af nu at oprette dette nye Kontor eller eventuelt disse nye Kontorer, selv om Udgifterne dertil ikke vilde være svimlende store i Forhold til saa mange andre Udgifter, som Staten paatager sig. Som jeg har sagt det ved tidligere Lejlighed: vi kan ikke se, at det er saa paakrævet at oprette disse Kontorer, og derfor kan jeg paa nærværende Tidspunkt ikke medvirke til Fremme af Lovforslaget.

Josiassen: Da mit Partis sædvanlige Ordfører i Sager af denne Art er fraværende

paa Grund af Sygdom, skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling. Det er ikke saa sjældent, man oplever, at adskillige i og for sig vigtige Spørgsmaal har en trang Vej gennem dette høje Ting, og man maa indrømme den højtærede Minister, at dette Lovforslag er en gammel Kending; vi har før drøftet det her i Tinget og ikke mindst i det Udvalg, der har været nedsat til Behandling af Sagen. Som Medlem af dette Udvalg har jeg tidligere sporet mere Interesse for Lovforslagets Gennemførelse, end jeg i Dag sporede hos det ærede Medlem, der talte for Venstre (Villemoes), thi at dømme efter den Tale, han lige har holdt, er der ikke megen Mulighed for, at man faar i hvert Fald Venstrepartiet med til Gennemførelse af Lovforslaget. Man skulde i øvrigt synes, at dette Lovforslag maatte kunne faa en let Gang igennem Rigsdagen, da der ingen Stridspunkter er mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Det er for længst slaaet fast, at Rederne har tiltraadt Tanken om et Forhyringskontor af den Art, som Lovforslaget tager Sigte paa, og hos Sømændene er der afgjort Stemning derfor. De to Parter, som særlig har med Sagen at gøre, er altsaa i Virkeligheden enige om at oprette dette Forhyringskontor. Hvor meget eller hvor lidt det kan betyde, skal jeg lade være usagt, men der er ingen Tvivl om, at Ordningen vil være til overordentlig Betyggelse for den danske Sømand i al Almindelighed. Naar hertil kommer, hvad den ærede Ordfører for Venstre fremhævede, at det ikke kan være Pengespørgsmaalet, som er det afgørende, idet de Midler, der kræves, ikke spiller nogen synderlig Rolle, kan der ikke af den Grund være noget i Vejen for at tiltræde Forslaget. Grunden til, at man afviser Forslaget, maa altsaa være ren og skær Modvillie hos Venstre. Jeg haaber imidlertid, da jeg formoder, at Sagen kommer i Udvalg, at vi der maa finde Forstaaelse, saa at Lovforslaget kan gennemføres i den Skikkelse, hvori det foreligger, til Støtte ikke mindst for den danske Sømandsstand.

Hendriksen: Mit Partis Stilling til det foreliggende Lovforslag, der som af den højtærede Minister nævnt er en gammel Kending, som har været forelagt adskillige Gange tidligere for den høje Rigsdag, første Gang i Folketinget den 17. December 1925, er i Dag den samme, som den var, da Forslaget første Gang var til Behandling. Vi finder, at Bestemmelserne om Forhyring er uforholdsmæssige, vi finder ikke, der er nogen Anledning til at gaa over til Statsforhyring,